

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Strasbourg den 18.4.2023
COM(2023) 229 final

2023/0113 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om ändring av direktiv 2014/59/EU och förordning (EU) nr 806/2014 vad gäller vissa aspekter av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder

(Text av betydelse för EES)

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Motiv och syfte med förslaget

De föreslagna ändringarna av direktiv 2014/59/EU¹ (*direktivet om återhämtning och resolution av banker*) och förordning (EU) nr 806/2014² (*förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen*) ingår i lagstiftningspaketet om krishantering och insättningsgaranti som också innehåller ytterligare ändringar av dessa akter och av direktiv 2014/49/EU³ (*direktivet om insättningsgarantisystem*).

EU:s ram för krishantering är väletablerad, men bankkriser som inträffat på senare tid har visat att det finns utrymme för förbättringar. Tanken är att reformen av krishanteringen och insättningsgarantin ska bygga vidare på målen för krishanteringsramen och ge ett mer enhetligt tillvägagångssätt vid resolutioner, så att banker i kris kan lämna marknaden under ordnade former, samtidigt som den finansiella stabiliteten, skattebetalarnas pengar och insättarnas förtroende upprätthålls. I synnerhet måste den befintliga resolutionsramen för mindre och medelstora banker stärkas vad gäller utformning, genomförande och, viktigast av allt, incitament för tillämpning, så att den med större trovärdighet kan tillämpas på sådana banker.

Efter den globala finans- och statsskuldskrisen vidtog EU, i linje med internationella krav på reformer, resoluta åtgärder för att skapa en säkrare finanssektor för EU:s inre marknad. Bland annat försågs myndigheter med verktyg och befogenheter för att hantera bankfallissemang på ett ordnat sätt samtidigt som finansiell stabilitet, de offentliga finanserna och insättarskyddet upprätthålls.

EU-ramen reformerades till stor del på grundval av globala standarder som överenskommit med EU:s internationella partner. Den består av fyra huvudsakliga EU-rättsakter som antogs 2013 och 2014 tillsammans med relevant nationell lagstiftning: en förordning och ett direktiv om tillsynskrav för och tillsyn över institut (kapitalkravsförordningen⁴ och kapitalkravsdirektivet⁵), direktivet om återhämtning och resolution av banker och förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

² Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 30.7.2014, s. 1).

³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (EUT L 173, 12.6.2014, s. 149).

⁴ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

Genom bankpaketet från 2019 ändrades lagstiftningen genom att man inkluderade åtgärder för att uppfylla EU:s åtaganden i internationella forum⁶ för att gå vidare mot att fullborda bankunionen genom att tillhandahålla trovärdiga riskreducerande åtgärder för att minska hot mot den finansiella stabiliteten. De viktigaste revideringarna gällde i) genomförandet i EU av den internationella villkorsförteckningen för total förlustabsorberingskapacitet (TLAC), som offentliggjordes av rådet för finansiell stabilitet den 9 november 2015 (*TLAC-standarden*)⁷, för globala systemviktiga banker, som i EU-lagstiftningen kallas globala systemviktiga institut, och ii) ändring av det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder (*MREL-krav*) som anges i direktivet om återhämtning och resolution av banker och förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen.

Syftet med dessa reformer var att säkerställa att förlustabsorbering och rekapitalisering av banker, när dessa banker blir ekonomiskt olönsamma och därefter försätts i resolution, sker med privata medel. Översynen förtydligade också tillämpningen av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder på dotterföretagsnivå inom bankgrupper genom att införa begreppet ”internt MREL-krav” i linje med ett liknande begrepp som ingår i TLAC-standarden. Dessa krav syftar till att säkerställa att det finns interna arrangemang mellan gruppenheter för att överföra förluster från gruppenheter till resolutionsenheten, dvs. vanligtvis moderföretaget, utan att försätta gruppenheterna i formell resolution, vilket skulle kunna få störande effekter på marknaden. För att genomföra denna mekanism måste gruppenheter, på grundval av resolutionsmyndigheternas beslut, emittera kvalificerade skulder som tecknas direkt eller indirekt av resolutionsenheten.

EU:s MREL-ram ändrades ytterligare genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2022/2036⁸, som fastställde metoder för indirekt teckning av instrument som är kvalificerade för att uppfylla det interna MREL-kravet. På grundval av en teknisk bedömning av EBA i enlighet med ett mandat som anges i artikel 45f.6 i direktivet om återhämtning och resolution av banker infördes genom förordningen en avdragsmekanism för indirekt teckning av interna MREL-krav genom förmedlande enheter i en ägandekedja (dvs. mellan det yttersta dotterföretaget och resolutionsenheten) för att säkerställa en effektiv tillämpning av interna förlustöverföringar i MREL-ramen. Enligt denna mekanism – som bygger på avdrag av hela innehavet – är förmedlande enheter skyldiga att från sin egen interna MREL-kapacitet dra av innehav av instrument som är kvalificerade för interna MREL-krav som emitterats av andra enheter som ingår i samma resolutionsgrupp. I texten anges också att förmedlande enheter som uppfyller det interna MREL-kravet på grupp-nivå är undantagna från skyldigheten att dra av sina innehav av instrument som emitterats av de enheter som ingår i konsolideringen. Denna metod föredrogs framför en kravbaserad avdragsmetod där det avdrag som krävs av de förmedlande enheterna skulle begränsas av ett tak som motsvarar nivån på det interna MREL-kravet för den emitterande enhet som tillhör samma resolutionsgrupp.

Förordning (EU) 2022/2036 gav också kommissionen i uppdrag att se över genomförandet av avdragsmetoden för indirekt teckning av resurser som är kvalificerade för interna MREL-krav

⁶ Rådet för finansiell stabilitet (uppdaterad version 2014), [Key Attributes of effective resolution regimes for financial institutions](#) (inte översatt till svenska).

⁷ Rådet för finansiell stabilitet (2015), [Principles on Loss-absorbing and Recapitalisation Capacity of Globally Systemically Important Banks \(G-SIBs\) in Resolution, Total Loss-absorbing Capacity \(TLAC\) Term Sheet](#) (inte översatt till svenska).

⁸ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2022/2036 av den 19 oktober 2022 om ändring av förordning (EU) nr 575/2013 och direktiv 2014/59/EU vad gäller tillsynsbehandlingen av globala systemviktiga institut med en resolutionsstrategi med flera ingångspunkter och metoder för den indirekta teckningen av instrument som är kvalificerade för att uppfylla minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder (EUT L 275, 25.10.2022, s. 1).

för de olika typerna av bankgruppstrukturer, att bedöma eventuella oavsiktliga konsekvenser av den nya avdragsmekanismen och att säkerställa proportionell behandling och lika villkor, särskilt när det gäller ägandekedjor som inbegriper ett rörelsedrivande företag mellan ett moderholdingföretag och dess dotterbolag (strukturer med holdingbolag (holdco) till skillnad från strukturer med rörelsedrivande företag (opco), där moderenheten inte är ett holdingbolag). Kommissionen gavs i uppdrag att bedöma följande: i) möjligheten att tillåta uppfyllande av interna MREL-krav på gruppnivå i ytterligare situationer, ii) behandlingen av enheter vars resolutionsplan föreskriver att de ska avvecklas enligt normala insolvensförfaranden (*avvecklingsenheter*) och iii) lämpligheten i att begränsa avdragen till ett belopp som motsvarar den emitterande enhetens interna MREL-krav.

På grundval av en analys av den avdragsmekanism som infördes genom förordningen och en kvantitativ konsekvensbedömning med användning av uppgifter från den gemensamma resolutionsnämnden fann kommissionen att riktade ändringar av direktivet om återhämtning och resolution av banker och förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen med avseende på räckvidden för de interna MREL-kraven och behandlingen av avvecklingsenheter är nödvändiga och lämpliga.

De föreslagna ändringarna kommer att bidra till bankernas möjligheter till resolution genom att förbättra avdragsmekanismens funktion och proportionalitet, och kommer att säkerställa jämlika konkurrensvillkor mellan olika bankgruppstrukturer.

Med tanke på att de relevanta bestämmelserna redan är i kraft och kommer att börja tillämpas i EU den 1 januari 2024 måste de föreslagna ändringarna göras skyndsamt. Behovet av ett snabbt antagande förstärks ytterligare av det faktum att bankgrupper behöver klarhet om avdragsmekanismen för att besluta hur de bäst kan förutse sin interna MREL-kapacitet med tanke på den allmänna tidsfristen för efterlevnad av MREL-kravet, som också fastställts till den 1 januari 2024.

- **Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området**

I förslaget föreslås ändringar av den befintliga lagstiftningen, i enlighet med ett mandat för kommissionen att bedöma hur den avdragsmekanism som fastställs i förordning (EU) 2022/2036 fungerar, vilket gör den helt förenlig med de befintliga bestämmelserna på området för bankkrishantering.

Den riktade översynen av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen syftar till att förbättra avdragsmekanismens funktion och proportionalitet och säkerställa att den inte skapar ojämlika villkor mellan olika bankgruppstrukturer.

- **Förenlighet med EU:s politik inom andra områden**

Förslaget bygger vidare på de reformer som genomfördes efter finanskrisen och som ledde till att bankunionen och det enhetliga regelverket för alla banker i EU inrättades.

Förslaget bidrar till att stärka EU:s finanslagstiftning, som antagits under det senaste årtiondet, för att öka finanssektorns resiliens och säkerställa en ordnad hantering av bankfallissemang. Syftet är att göra banksystemet mer robust och i slutändan främja en hållbar finansiering av ekonomisk verksamhet i EU. Det är helt förenligt med EU:s grundläggande mål att främja finansiell stabilitet, minska skattebetalarnas bidrag vid bankresolution och skydda insättarnas förtroende. Dessa mål bidrar till en hög nivå av konkurrenskraft och konsumentskydd.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

- **Rättslig grund**

Förslaget grundar sig på artikel 114 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (*EUF-fördraget*), dvs. samma rättsliga grund som för de lagstiftningsakter som ändras.

- **Subsidiaritetsprincipen (för icke-exklusiv befogenhet)**

Förslaget syftar till att komplettera och ändra redan befintlig EU-lagstiftning (direktivet om återhämtning och resolution av banker och förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen), och kan därför bäst uppnås på EU-nivå snarare än genom olika nationella initiativ. Medlemsstaternas möjlighet att anta nationella åtgärder är begränsad, eftersom direktivet om återhämtning och resolution av banker och förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen redan reglerar dessa frågor, och förändringar på nationell nivå skulle strida mot gällande unionsrätt.

De föreslagna ändringarna är i linje med mandatet i förordning (EU) 2022/2036, enligt vilket kommissionen ska se över tillämpningen av ramen. Dessa ändringar kommer att ytterligare främja en enhetlig tillämpning av tillsynskraven, konvergens mellan resolutionsmyndigheternas praxis och säkerställa lika villkor på hela den inre marknaden för banktjänster. Medlemsstaterna kan inte i tillräcklig utsträckning uppnå dessa mål på egen hand. Om EU upphörde med att reglera dessa aspekter skulle den inre marknaden för banktjänster bli föremål för olika regelverk, vilket skulle leda till fragmentering och undergräva det nyligen inrättade enhetliga regelverket på detta område.

- **Proportionalitetsprincipen**

EU-åtgärder är nödvändiga för att uppnå målet att förbättra tillämpningen av de befintliga EU-reglerna när det gäller att säkerställa bankgruppers möjlighet till resolution och lika villkor. De föreslagna ändringarna går inte utöver vissa bestämmelser i EU:s tillsynsram för institut och är uteslutande inriktade på att säkerställa en smidig överföring av förluster och kapital inom resolutionsgrupper vid tidpunkten för resolution genom lämpliga regler för instrument som är kvalificerade för interna MREL-krav i komplexa fall, såsom kedjestrukturer. Vidare begränsar sig de föreslagna ändringarna till frågor som inte kan hanteras inom ramen för det befintliga handlingsutrymme som finns enligt de nuvarande reglerna.

- **Val av instrument**

Åtgärderna genomförs genom att ändra direktivet om återhämtning och resolution av banker och förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen genom ett direktiv. De föreslagna åtgärderna hänvisar till eller vidareutvecklar redan befintliga bestämmelser i dessa instrument som rör instituts och enheters förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet.

Ett särskilt förslag om riktade ändringar av MREL-ramen är motiverat med tanke på det brådskande behovet av harmoniserade EU-regler före tillämpningsdatumet den 1 januari 2024 för den särskilda behandlingen enligt kapitalkravsförordningen för indirekt teckning av resurser som är kvalificerade för interna MREL-krav.

Med tanke på att de föreslagna ändringarna är begränsade till sitt antal, och för att säkerställa en sammanhängande diskussion i medlagstiftningsprocessen och överensstämmelse mellan de slutliga ändringarna av direktivet om återhämtning och resolution av banker och av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, läggs ändringarna av båda akterna fram i ett enda förslag.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- **Efterhandsutvärderingar/kontroller av ändamålsenligheten med befintlig lagstiftning**

Detta initiativ följer kommissionens mandat, som infördes genom förordning (EU) 2022/2036, att se över och bedöma hur avdragsmekanismen fungerar och, när så är lämpligt, anta ett lagstiftningsförslag för att åtgärda eventuella brister som konstaterats⁹.

Översynen bygger på en analys som omfattar en kvantitativ konsekvensbedömning som fokuserar på lika villkor mellan olika typer av bankgruppstrukturer. Effekterna av de nuvarande reglerna har utvärderats och möjliga ändringar har analyserats i fråga om i) möjligheten att tillåta enheter som själva inte är resolutionsenheter att uppfylla minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder på gruppnivå, ii) behandlingen, enligt reglerna om minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder, av enheter vars resolutionsplan föreskriver att de ska avvecklas enligt normala insolvensförfaranden och iii) lämpligheten i att begränsa det avdragsbelopp som krävs enligt de befintliga reglerna.

- **Samråd med berörda parter**

Kommissionens avdelningar samrådde med medlemsstaterna om resultatet av analysen, den kvantitativa konsekvensbedömningen av avdragsmekanismen och de föreslagna ändringarna via kommissionens expertgrupp för bank-, betalnings- och försäkringsverksamhet.

Resultaten av dessa samråd låg till grund för utarbetandet av detta förslag. De gav tydliga belägg för behovet av att uppdatera och komplettera de nuvarande reglerna för att på bästa sätt uppnå ramens mål samtidigt som proportionalitet och lika villkor säkerställs.

- **Insamling och användning av sakkunnigutlåtanden**

Kommissionen fick stöd från den gemensamma resolutionsnämnden som tillhandhöll data. Uppgifterna lämnades frivilligt på ad hoc-basis direkt av bankgrupper som omfattas av de befintliga reglerna. Dessa uppgifter lämnades till kommissionen i aggregerad och anonym form. Urvalet utgjordes av tio förmedlande enheter, belägna i sex medlemsstater, som omfattas av avdragsmekanismen enligt de befintliga reglerna. Urvalet var jämnt fördelat mellan enheter som ingick i strukturer med holdingbolag och strukturer med rörelsedrivande företag, och uppgifterna gällde i de flesta fall per den 31 december 2021.

Medlemsstat	Antal förmedlande enheter som ingår i en struktur med holdingbolag	Antal förmedlande enheter som ingår i en struktur med rörelsedrivande företag
Österrike		1
Belgien	1	1
Kroatien	1	
Frankrike		3
Irland	2	
Nederländerna	1	
Totalt	5	5

⁹ Detta kapitel i motiveringen uppfyller kommissionens skyldighet att rapportera till rådet och Europaparlamentet om resultatet av den översyn som genomförts i enlighet med den översynsklausul som infördes i artikel 129 i direktivet om återhämtning och resolution av banker genom förordning (EU) 2022/2036.

Detta kvantitativa underlag användes för att bedöma hur avdragsramen fungerar enligt de befintliga reglerna, identifiera potentiella brister och problem med lika villkor i samband med dess tillämpning, och testa möjliga ändringar.

- **Konsekvensbedömning**

Förslaget har varit föremål för en analys som inbegriper en kvantitativ konsekvensbedömning. Både synpunkter från berörda parter och olika aspekter som anges i det mandat som kommissionen tilldelats i enlighet med förordning (EU) 2022/2036 har beaktats.

Bedömning av avdragsmekanismen för interna MREL-krav

Kommissionen har bedömt om olika bankgruppstrukturer har ojämlika villkor inom ramen för den nuvarande avdragsmekanismen.

Enligt analysen uppgår exponeringarna för förmedlande enheter som skulle omfattas av ett avdrag enligt metoden som bygger på avdrag av hela innehavet till sammantaget 24,1 % av det totala riskvägda exponeringsbeloppet (TREA) och 4,3 % av det totala exponeringsmåttet (TEM) för de förmedlande enheterna. Förmedlande enheter som ingår i strukturer med holdingbolag tenderar dock att påverkas mer, sammantaget, jämfört med förmedlande enheter som ingår i strukturer med rörelsedrivande företag: avdragen skulle motsvara upp till 28,1 % jämfört med 14,3 % av det totala riskvägda exponeringsbeloppet och upp till 5 % mot 2,7 % av de förmedlande enheternas totala exponeringsmått. Dessa skillnader kan förklaras av de högre beloppen för gruppinterna exponeringar hos förmedlande enheter i strukturer med holdingbolag, vilket leder till högre relativa avdragsbelopp (tabell 1). Detta bekräftas också när man tittar på genomsnittsvärden på banknivå. Avdragen utgör i genomsnitt 12,3 % av det totala riskvägda exponeringsbeloppet för alla förmedlande enheter med en metod som bygger på avdrag av hela innehavet. För förmedlande enheter som ingår i strukturer med holdingbolag uppgår siffran till 14,7 % jämfört med 7,5 % för enheter som ingår i strukturer med rörelsedrivande företag (tabell 2).

Denna strukturella skillnad återspeglas dock inte när man beaktar de förmedlande enheternas solvenssituation, eftersom förmedlande enheter som ingår i strukturer med holdingbolag och strukturer med rörelsedrivande företag båda får en betydande minskning av sitt MREL-överskott efter tillämpning av en avdragsmekanism. I synnerhet uppvisar en förmedlande enhet som ingår i en struktur med holdingbolag ett underskott på 2,6 % av det totala riskvägda exponeringsbeloppet i förhållande till dess MREL-krav och dess kombinerade buffertkrav med en metod baserad på avdrag av hela innehavet, och fyra andra förmedlande enheter fortsätter att ha ett genomsnittligt MREL-överskott på 5,2 %, medan de alla uppvisade överskott (6,4 % i genomsnitt) utan avdrag. För förmedlande enheter som ingår i strukturer med rörelsedrivande företag minskar det genomsnittliga MREL-överskottet i förhållande till MREL-kravet och det kombinerade buffertkravet från 5,3 % till 1,7 % av det totala riskvägda exponeringsbeloppet, medan det genomsnittliga underskottet för två enheter som redan hade underskott utan avdrag ökar från 2,4 % till 6,1 % av det totala riskvägda exponeringsbeloppet (tabell 3).

Valet av avdragsmetod (dvs. baserad på innehav respektive baserad på krav) ändrar effekternas storlek men inte det relativt högre avdragsbeloppet för de två typerna av strukturer.

Effekten av dessa ändringar kommer dock att skilja sig åt för förmedlande enheter som ingår i strukturer med holdingbolag, eftersom eventuella underskott direkt påverkar MREL-kapaciteten hos moderresolutionsenheten (via ytterligare efterställda emissioner till

marknaden). Strukturer med holdingbolag kan i själva verket endast finansiera dessa emissioner genom strukturellt efterställda skulder, eftersom de normalt sett inte har andra finansieringskällor. Denna särskilda egenskap förstärks av det faktum att den operativa banken under holdingbolaget i allmänhet centraliserar exponeringarna mot resten av gruppen. I struktur med rörelsedrivande företag kan resolutionsenheten däremot omfördela andra finansieringskällor för att finansiera det interna MREL-kravet för sina förmedlande enheter.

Kommissionen ansåg därför att förmedlande enheter som ingår i strukturer med holdingbolag skulle kunna påverkas i annan utsträckning än andra strukturer, på grund av andelen exponeringar inom gruppen (som kan variera från bank till bank) och konsekvenserna av ett underskott på nivån för den förmedlande enheten. Denna iakttagelse gör det motiverat att undersöka möjliga sätt att göra den nuvarande ramen mer proportionerlig.

Tre olika handlingsalternativ har bedömts:

i) Göra det möjligt för förmedlande enheter att uppfylla MREL-kravet på gruppnivå

De nuvarande reglerna innebär inte att avdrag ska göras på nivån för den förmedlande enheten när den redan uppfyller det interna MREL-kravet på gruppnivå, vad gäller dess innehav av instrument som emitterats av enheter inom konsolideringens räckvidd. Detta motiveras av det faktum att konsolidering höjer nivån på kravet för att fånga upp exponeringar (utanför undergruppen) för alla enheter inom konsolideringens räckvidd. Det krävs att förmedlande enheter har tillräcklig intern MREL-kapacitet för att säkerställa att dess förluster, liksom de konsoliderade enheternas förluster, kan överföras uppåt till resolutionsenheten på ett effektivt sätt.

Direktivet om återhämtning och resolution av banker anger endast två specifika fall där ett internt MREL-krav kan uppfyllas på gruppnivå av enheter som inte är resolutionsenheter: i fall av undantag från interna MREL-krav (artikel 45f.4 i direktivet om återhämtning och resolution av banker) och i fall av moderföretag inom unionen i tredjelandsgrupper (artikel 45f.1 andra stycket i direktivet om återhämtning och resolution av banker).

Ett konsoliderat krav kan dock fungera för att fånga upp vissa bankstrukturers särdrag, till exempel när en förmedlande enhet naturligt centraliserar exponeringar inom gruppen och, när det gäller strukturer med holdingbolag, kanaliserar interna MREL-resurser som resolutionsenheten har förutbestämt. Att fastställa interna MREL-krav på individuell nivå för vissa förmedlande enheter, såsom de som ingår i strukturer med holdingbolag eller vissa strukturer med rörelsedrivande företag, i det senare fallet där tillsynskraven fastställs på gruppnivå, kan på konstlad väg skapa luckor mellan kraven för resolutionsenheten respektive den förmedlande enheten, där den senare är föremål för avdrag. Om man då skulle fastställa interna MREL-krav på gruppnivå för den förmedlande enheten skulle man ta bort skyldigheten för den förmedlande enheten att dra av exponeringar som är kopplade till enheter som ingår i dess undergrupp, eftersom konsolidering skulle ha en liknande effekt som avdragen.

På grundval av de analyserade uppgifterna ökar konsolideringen avsevärt de förmedlande enheternas exponeringsbelopp som ligger till grund för beräkningen av det interna MREL-kravet (+23 % för det totala riskvägda exponeringsbeloppet och +52 % för det totala exponeringsmåttet sammantaget, tabell 1).

Effekterna på MREL-kravet och solvensen är inte entydiga för alla enheter och verkar påverkas av bankspecifika överväganden som kan göra konsolideringen mer eller mindre fördelaktig ur ett kedjestrukturperspektiv. Jämfört med status quo (inga avdrag) minskar överskotten i förhållande till MREL-kravet för förmedlande enheter som ingår i strukturer med holdingbolag med 25 % – 40 % på grund av konsolidering (från 9,4 % till 7,3 % av det

totala riskvägda exponeringsbeloppet), medan överskotten för förmedlande enheter som ingår i strukturer med rörelsedrivande företag verkar minska betydligt mer (från 7,5 % till 2,7 % av det totala riskvägda exponeringsbeloppet).

För strukturer med holdingbolag har konsolidering i genomsnitt en mindre inverkan på MREL-överskotten än avdragen enligt metoden som bygger på avdrag av hela innehavet, men är fortfarande mer bestraffande än avdrag enligt en kravbaserad metod.

Datauppgifterna visar också att när man tittar på skillnaden mellan en metod som baseras på avdrag av hela innehavet och konsolidering har en förmedlande enhet som ingår i en struktur med holdingbolag ett underskott i förhållande till MREL-kravet och det kombinerade buffertkravet, men detta underskott försvinner vid konsolidering. Dessutom antingen ökar eller minskar underskottet i förhållande till MREL-kravet hos de förmedlande enheter som ingår i strukturer med rörelsedrivande företag som redan har underskott, beroende på fallen (tabell 3).

På det hela taget skulle konsolidering kunna vara fördelaktig för förmedlande enheter som ingår i strukturer med holdingbolag. Avsaknaden av tydliga effekter på strukturer med rörelsedrivande företag, trots en allmän minskning av överskott utan konsekvent inverkan på banker som redan har underskott, kan förklaras av hur dessa grupper är organiserade, där konsolidering på nivån för förmedlande enheter kanske inte nödvändigtvis är relevant i samtliga fall. Om konsolideringen tillämpas utan åtskillnad kan den därför få större negativa effekter för banker som ingår i strukturer med rörelsedrivande företag än avdragen enligt metoden som bygger på avdrag av hela innehavet. Konsolidering kan dock vara ett sätt att hantera situationen för strukturer med holdingbolag och strukturer med rörelsedrivande företag där tillsynskraven redan har fastställts på gruppnivå för den förmedlande enheten.

ii) Att undanta avvecklingsenheter från avdragsmekanismens tillämpningsområde

Enligt den nuvarande ramen omfattas avvecklingsenheter av ett internt MREL-krav och omfattas därför också av avdragsmekanismen när de ingår i en kedjestruktur. Detta kan vara onödigt försiktigt, eftersom det inte finns några förväntningar (förutsatt att strategin är korrekt vald) på en nedskrivning eller konvertering av avvecklingsenhetens instrument och överföring uppåt av förluster till resolutionsenheten, via den förmedlande enheten, i händelse av fallissemang. Dessutom kan effekten av att inkludera avvecklingsenheter i avdragen i kedjestrukturen vara väsentlig för förmedlande enheter i koncerner med många dotterföretag som är öronmärkta för avveckling, särskilt med tanke på metoden som bygger på avdrag av hela innehavet, som kräver att hela den kapitalbas och de kvalificerade skulder i det yttersta dotterföretaget som innehas av den förmedlande enheten måste dras av.

Att undanta avvecklingsenheter från avdragen enligt kedjestrukturmetoden skulle vara mer proportionerligt med tanke på att det inte finns något behov av att överföra resurser nedåt för att rekapitalisera enheten i händelse av fallissemang. Till följd av detta skulle förmedlande enheters exponeringar mot avvecklingsenheter inte behöva dras av, utan riskviktas i enlighet med tillämpliga regler, vilket kräver att den förmedlande enheten innehar kapitalbas och kvalificerade skulder för att täcka potentiella förluster på dessa exponeringar, men i mindre utsträckning jämfört med ett fullt avdrag. I fall där exponeringarna mot avvecklingsenheter skulle vara betydande kan detta påverka de förmedlande enheternas förmåga att överföra alla förluster fram till resolutionsenheten. Tillgängliga uppgifter visar dock att andelen exponeringar mot avvecklingsenheter är mycket låg, särskilt i strukturer med rörelsedrivande

företag¹⁰ (0,3 % av det totala riskvägda exponeringsbeloppet, tabell 1, och 0,6 % i genomsnitt, tabell 2), vilket minimerar de identifierade riskerna.

Sammantaget visar uppgifterna att förmedlande enheters exponeringar mot avvecklingsenheter sammanlagt utgör 2 % av det totala riskvägda exponeringsbeloppet och 0,3 % av det totala exponeringsmåttet för de förmedlande enheterna. Andelarna skiljer sig dock åt beroende på koncernstruktur: upp till 2,6 % av det totala riskvägda exponeringsbeloppet och 0,3 % av det totala exponeringsmåttet för strukturer med holdingbolag jämfört med 0,3 % av det totala riskvägda exponeringsbeloppet och 0,1 % av det totala exponeringsmåttet för strukturer med rörelsedrivande företag (tabell 1).

Exponeringsbeloppet (totalt riskvägt exponeringsbelopp/totalt exponeringsmått) enligt en innehavsbaserad avdragsmetod utan avvecklingsenheter är naturligt högre än enligt en innehavsbaserad metod där avdrag görs för exponeringar mot avvecklingsenheter, men ligger fortfarande under de nivåer som uppnås om avdragen begränsas enligt en kravbaserad avdragsmetod.

Att ta bort exponeringar mot avvecklingsenheter från avdragen har i själva verket en positiv effekt på de förmedlande enheternas totala avdrag överlag, men denna effekt når inte samma nivå som avdrag enligt en kravbaserad metod. För strukturer med holdingbolag skulle avdrag enligt en metod som bygger på avdrag av hela innehavet uppgå till 14,7 % av det totala riskvägda exponeringsbeloppet, minskat till 13,2 %, om exponeringar mot avvecklingsenheter undantas, men fortfarande över de 11,1 % av det totala riskvägda exponeringsbeloppet som gäller för avdrag enligt en kravbaserad metod. Rangordningen och proportionerna är liknande för strukturer med rörelsedrivande företag (7,5 %, 6,9 % respektive 6 %). Sammantaget täcks något mindre än hälften av skillnaden mellan de två metoderna genom att exponeringar mot avvecklingsenheter tas bort.

Att ta bort exponeringar mot avvecklingsenheter skulle dock få olika effekter på typen av instrument som påverkas av avdrag och MREL-kravet och kapitalpositioner efter avdrag.

Antalet förmedlande enheter i strukturer med holdingbolag där avdrag görs som påverkar andra poster än kvalificerade skulder (supplementärkapital, primärkapitaltillskott, kärnprimärkapital) minskar om avvecklingsenheter undantas, medan effekterna förefaller mindre betydande för strukturer med rörelsedrivande företag, eftersom alla förmedlande enheter som för närvarande drar av från kapitalbaskategori skulle fortsätta att dra av (med relativt likartade belopp) från dessa kategorier. Detta förklaras också av den begränsade andelen exponeringar mot avvecklingsenheter för denna typ av förmedlande enhet (tabell 2).

Vad gäller effekterna på MREL-krav och kapitaltäckningskvot förbättrar borttagandet av exponeringar mot likvideringsenheter situationen för ett antal förmedlande enheter som inte uppfyller vissa krav med metoden som baseras på avdrag av hela innehavet. Särskilt i en struktur med holdingbolag och i två strukturer med rörelsedrivande företag minskar dessa underskott, eller försvinner helt¹¹. Dessutom leder borttagandet av exponeringar mot

¹⁰ Uppgifter visar att andelen är något högre för strukturer med holdingbolag, men om konsolidering tillämpas finns inte behov för avdrag och därmed blir denna justering som är kopplad till avvecklingsenheter irrelevant.

¹¹ I synnerhet hade två förmedlande enheter ett underskott i förhållande till sitt totala MREL-krav på grund av avdrag som skulle minska från 3,8 % till 2,1 % av det totala riskvägda exponeringsbeloppet (–45 %), tre förmedlande enheter hade ett underskott i förhållande till sitt totala MREL + CBR på grund av avdrag som skulle minska från 4,2 % till 3,2 % av det totala riskvägda exponeringsbeloppet (–24 %) och en förmedlande enhet hade ett underskott för primärkapital och samlat kapitalkrav som skulle minska till 0.

avvecklingsenheter ibland till ett lägre underskott jämfört med den kravbaserade avdragsmetoden¹². Effekten förefaller dock begränsad när det gäller överskott: dessa är högre vid en kravbaserad avdragsmetod jämfört med en metod som bygger på avdrag av hela innehavet, med eller utan avvecklingsenheter, med omkring 20–25 %, men endast i förhållande till totala MREL-krav, vilket visar att valet av avdragsmetod inte särskilt påverkar kärnprimärkapital, primärkapital eller de samlade kapitalkraven (tabell 3).

I detta sammanhang skulle ett borttagande av avvecklingsenheter från avdragsmekanismen göra kravet mer proportionerligt och bättre återspegla avdragens inverkan utan att göra metoden mindre sund i försiktighetshänseende och utan att väsentligt förändra den balans som uppnåtts med förordningen. Effekterna verkar inte vara skilja sig för olika gruppstrukturer, även med tanke på exponeringarnas olika andelar i strukturer med holdingbolag och strukturer med rörelsedrivande företag.

En sådan ändring skulle därför kunna tillämpas på alla grupper, samtidigt som det bör noteras att detta blir irrelevant om en förmedlande enhet uppfyller det interna MREL-kravet på gruppnivå (på grund av avsaknaden av avdrag i detta fall).

iii) Tillämpning av ett tak för avdragsnivån (kravbaserad avdragsmetod)

Det interna MREL-kravet säkerställer att förluster på dotterföretagsnivå i en resolutionsgrupp kan överföras på lämpligt sätt upp till resolutionsenheten utan att dotterföretaget försätts i resolution. Införandet av en avräkningsmekanism syftar till att främja denna interna förlustabsorbering genom att se till att förluster inte stannar kvar hos en förmedlande enhet, vilket äventyrar genomförandet av koncernstrategin.

En kravbaserad metod kan försämra gruppens möjlighet till resolution, eftersom ett tak för det avdrag som motsvarar det interna MREL-kravet (snarare än kapaciteten) kan hindra de förmedlande enheterna från att på lämpligt sätt överföra alla förluster till resolutionsenheten, vilket eventuellt kan skapa flaskhalsar på nivån för den förmedlande enheten, eftersom det kapital och de kvalificerade skulder som resolutionsmyndigheten skulle skriva ned eller konvertera i händelse av ett dotterföretags fallisse-mang inte skulle begränsas till beloppet för respektive internt MREL-krav. Det skulle således vara mindre sunt i försiktighetshänseende.

Det kravbaserade avdraget kan också påverka jämförbarheten mellan direkta och indirekta emissioner av instrument från dotterföretaget till resolutionsenheten, vilket kan skapa ojämlika villkor för banker beroende på deras organisationsstruktur och gå emot medlagstiftarnas ursprungliga mål att inte föredra en form av emission framför en annan. Slutligen kan den kravbaserade avdragsmetoden inte helt förhindra dubbelräkning av intern MREL-kapacitet på nivån för den förmedlande enheten.

Rekommenderat alternativ

Mot bakgrund av analysen av de olika handlingsalternativet är slutsatsen att den metod som baseras på avdrag av hela innehavet som antogs i förordning (EU) 2022/2036 bör bibehållas. En ändring av metoden genom att införa begränsningar av avdragsbeloppet motsvarande det interna MREL-kravet för de emitterande dotterföretagen skulle leda till en mindre försiktig mekanism och minska ändamålsenligheten och effektiviteten i avdragsmekanismen, vilket skulle skapa risker för flaskhalsar när förluster överförs uppåt inom en koncern. Det skulle också försvaga ramens samstämmighet eftersom en sådan ändring skulle innebära en betydande avvikelse från den politiska överenskommelse som medlagstiftarna nådde 2019,

¹² Till exempel om innehav av instrument för interna MREL-krav i avvecklingsenheter skulle dras av enligt en kravbaserad metod, medan de inte skulle dras av enligt detta scenario, vilket skulle leda till ett lägre underskott.

vilken återspeglas i det mandat som EBA ges i artikel 45f.6 i direktivet om återhämtning och resolution av banker att säkerställa att direkta och indirekta teckningar av interna MREL-krav inte leder till olika resultat.

Bedömningen kom dock också fram till att det är lämpligt och nödvändigt att i viss mån justera mekanismen mot bakgrund av synpunkter som har framkommit vad gäller hur vissa koncernstrukturer påverkas av en metod som bygger på avdrag av hela innehavet, på ett sätt som skulle öka proportionaliteten men inte äventyra överföringen av förluster och kapital inom en resolutionsgrupp. I linje med de alternativ som bedömdes i konsekvensbedömningen skulle de ändringar som bäst uppnår dessa mål och förbättrar samstämmigheten med resolutionsramen vara följande: i) tillåta vissa förmedlande enheter, dvs. mellanliggande enheter som ingår i strukturer med holdingbolag och strukturer med rörelsedrivande företag, där tillsynskraven redan har fastställts på grupp nivå, att uppfylla interna MREL-krav på grupp nivå, med förbehåll för resolutionsmyndighetens beslut, och ii) ta bort emissioner som görs av avvecklingsenheter från avdragsmekanismen.

Tabell 1: Exponeringsbelopp

Mått	Gruppstruktur	Ändrat exponeringsbelopp (jämfört med referens)			Exponering mot avvecklingsenheter i % (jämfört med referens)
		Avdrag baserat på innehav	Avdrag baserat på krav	Underkonsolidering	
TREA	HoldCo	28.1%	24.7%	7.5%	2.6%
	OpCo	14.3%	11.6%	62.9%	0.3%
	Totalt	24.1%	21.0%	23.4%	2.0%
TEM	HoldCo	5.0%	4.1%	42.3%	0.3%
	OpCo	2.7%	2.2%	74.0%	0.1%
	Totalt	4.3%	3.5%	52.1%	0.3%

Källa: Kommissionens avdelningar, på grundval av uppgifter från den gemensamma resolutionsnämnden, per den 31 december 2021.

Tabell 2: Avdrag

Avdrag (% TREA)		Avdragsmetod baserad på innehav			Avdragsmetod baserad på krav			Avdragsmetod baserad på innehav utan avvecklingsenheter		
Kategori	Mått	Holdco	OpCo	Totalt	Holdco	OpCo	Totalt	Holdco	OpCo	Totalt
Totalt	Genomsnitt	14.7%	7.5%	12.3%	11.1%	6.0%	9.5%	13.2%	6.9%	11.2%
	Antal banker	5	5	10	5	5	10	5	5	10
varav: avdrag från T2	Genomsnitt	0.9%	1.7%	1.1%	1.2%	1.5%	1.4%	1.8%	1.7%	1.7%
	Antal banker	2	4	6	1	4	5	1	4	5
varav: avdrag från AT1	Genomsnitt	2.4%	2.3%	2.3%		2.1%	2.1%		2.3%	2.3%
	Antal banker	1	4	5		4	4		4	4
varav: avdrag från CET1	Genomsnitt	1.1%	5.2%	3.7%	0.3%	3.9%	3.7%	0.3%	5.2%	5.0%
	Antal banker	2	4	6	1	4	5	1	3	4

Källa: Kommissionens avdelningar, på grundval av uppgifter från den gemensamma resolutionsnämnden, per den 31 december 2021.

Tabell 3: Inverkan på MREL-kravet och solvenssituationen

Överskott/Underskott (% TREA)		Referens			Avdragsmetod baserad på innehav			Avdragsmetod baserad på krav			Avdragsmetod baserad på innehav utan avvecklingsenheter			Underkonsolidering		
Krav	Mått	Holdco	OpCo	Totalt	Holdco	OpCo	Totalt	Holdco	OpCo	Totalt	Holdco	OpCo	Totalt	Holdco	OpCo	Totalt
MREL	Underskott, snitt		-0.3%	-0.3%		-3.8%	-3.8%		-2.5%	-2.5%		-2.1%	-2.1%		-6.1%	-6.1%
	Antal banker		1	1		2	2		2	2		2	2		1	1
	Överskott, snitt	9.4%	7.5%	8.9%	6.8%	4.6%	6.3%	8.1%	4.9%	7.4%	6.7%	4.6%	6.2%	7.3%	2.7%	5.8%
	Antal banker	5	4	9	5	3	8	5	3	8	5	3	8	5	3	8
MREL + CBR	Underskott, snitt		-2.4%	-2.4%	-2.6%	-6.1%	-4.2%	-1.5%	-4.8%	-2.9%	-2.2%	-4.5%	-3.2%		-3.4%	-3.4%
	Antal banker		2	2	1	2	3	1	2	3	1	2	3		2	2
	Överskott, snitt	6.4%	5.3%	6.1%	5.2%	1.7%	4.2%	6.7%	1.9%	5.4%	5.2%	1.7%	4.2%	4.2%	0.8%	3.5%
	Antal banker	5	3	8	4	3	7	4	3	7	4	3	7	5	2	7
CET1	Underskott, snitt															
	Antal banker															
	Överskott, snitt	10.4%	13.2%	11.2%	15.4%	12.3%	14.4%	15.3%	12.7%	14.5%	14.9%	12.6%	14.2%	10.3%	8.5%	9.9%
	Antal banker	5	5	10	5	5	10	5	5	10	5	5	10	5	2	7
T1	Underskott, snitt					-1.4%	-1.4%									
	Antal banker					1	1									
	Överskott, snitt	10.7%	12.9%	11.4%	15.9%	11.6%	14.5%	16.2%	11.1%	14.6%	15.8%	11.0%	14.3%	10.4%	7.7%	9.8%
	Antal banker	5	5	10	5	4	9	5	5	10	5	5	10	5	2	7
OCR	Underskott, snitt					-3.2%	-3.2%		-0.7%	-0.7%						
	Antal banker					1	1		1	1						
	Överskott, snitt	8.2%	9.8%	8.7%	14.1%	7.3%	12.0%	14.3%	7.5%	12.2%	14.0%	6.9%	11.8%	8.4%	5.5%	7.8%
	Antal banker	5	5	10	5	4	9	5	4	9	5	5	10	5	2	7

Källa: Kommissionens avdelningar, på grundval av uppgifter från den gemensamma resolutionsnämnden, per den 31 december 2021.

Andra överväganden som rör avvecklingsenheter

För att säkerställa samstämmighet med resten av ramen måste borttagandet av avvecklingsenheter från avdragsmekanismen för indirekt teckning av interna MREL-krav beaktas i det större sammanhanget, mot bakgrund av de relevanta bestämmelser i direktivet om återhämtning och resolution av banker och förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen som är tillämpliga på dessa enheter.

Enligt de befintliga reglerna i direktivet om återhämtning och resolution av banker och förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen ska resolutionsmyndigheterna anta beslut om MREL-krav för alla institut och enheter som omfattas av dessa rättsakter, inbegripet avvecklingsenheter. Kravet är kalibrerat så att det är proportionerligt med hänsyn till att dessa enheter skulle avvecklas enligt normala insolvensförfaranden, och därför är det, i de flesta fall och med förbehåll för resolutionsmyndighetens beslut, begränsat till enhetens kapitalbaskrav (förlustabsorberingsbeloppet – artikel 45c.2 andra stycket i direktivet om återhämtning och resolution av banker och artikel 12d.2 andra stycket i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen). Det enda undantaget från denna situation är då resolutionsmyndigheten fastställer att MREL-kravet bör vara högre än förlustabsorberingsbeloppet, särskilt på grund av eventuell inverkan på den finansiella stabiliteten och risk för spridning till det finansiella systemet (artikel 45c.2 tredje stycket i

direktivet om återhämtning och resolution av banker och artikel 12d.2 tredje stycket i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen).

Det nuvarande fastställandet av MREL-kravet för avvecklingsenheter innebär en betydande börda för resolutionsmyndigheterna att regelbundet utfärda beslut om MREL-krav på grund av kopplingen till resolutionsplanering, och för bankerna att säkerställa övervakning och efterlevnad av andra relaterade krav, såsom det system med förhandstillstånd för köp, inlösen, återbetalning eller återköp av kvalificerade skulder som föreskrivs i artiklarna 77.2 och 78a i kapitalkravsförordningen. I praktiken gör detta beslut dock väldigt liten skillnad när det gäller strukturen på de skulder som används för att uppfylla MREL-kravet, eftersom avvecklingsenheten redan måste uppfylla sina kapitalbaskrav genom att använda kapitalbasinstrument (så länge enheten omfattas av tillsynskrav på individuell nivå). Eftersom dessa beslut om MREL-krav saknar mervärde, i och med att de återspeglar befintliga kapitalbaskrav, är det rimligt med en ändring av lagstiftningen som innebär att resolutionsmyndigheternas skyldighet att fastställa MREL-krav för avvecklingsenheter under särskilda omständigheter tas bort.

Om resolutionsmyndigheten anser att en enhet som ingår i en resolutionsgrupp kan betraktas som en avvecklingsenhet, skulle ett borttagande av avvecklingsenheter från avdragsmekanismen för internt MREL-krav indirekt uppnås genom att det inte finns något MREL-krav på nivån för den enheten (eftersom den inte skulle kunna ingå i ett system för indirekt emission av resurser som används för att uppfylla ett internt MREL-krav), vilket säkerställer samstämmighet mellan förslagen.

Ett liknande resonemang gäller för tillämpningen av systemet med förhandstillstånd för köp, inlösen, återbetalning eller återköp av kvalificerade skulder, där avsaknaden av ett MREL-krav i sig undantar avvecklingsenheter från systemet med förhandstillstånd (eftersom avvecklingsenheten inte skulle ha kvalificerade skulder i sin balansräkning, även om vissa skulder skulle uppfylla kvalificeringskraven).

För de avvecklingsenheter vars MREL-krav har fastställts till en nivå som överstiger förlustabsorberingsbeloppet (dvs. kapitalbaskraven) bör dock de befintliga reglerna om beslut om MREL-krav, förhandstillstånd för köp, inlösen, återbetalning eller återköp av kvalificerade skulder och inkludering i kedjestrukturen fortsätta att gälla.

- **Lagstiftningens ändamålsenlighet och förenkling**

Översynen gäller särskilda bestämmelser som rör funktionen av ramen för interna MREL-krav, med särskild inriktning på lika villkor mellan olika bankgruppstrukturer och minskning av den administrativa bördan för vissa enheter där resolutionsmyndigheterna anser att de på ett trovärdigt sätt skulle kunna avvecklas enligt normala insolvensförfaranden i händelse av fallissemang.

Den föreslagna reformen förväntas medföra fördelar när det gäller regelverkets effektivitet, rättslig klarhet och förbättrad proportionalitet i kraven.

Reformen är teknikneutral och påverkar inte den digitala beredskapen.

- **Grundläggande rättigheter**

EU har förbundit sig att tillämpa höga standarder i fråga om skydd av grundläggande rättigheter och har undertecknat ett stort antal människorättskonventioner. I detta sammanhang är förslaget förenligt med dessa rättigheter, som anges i de viktigaste FN-konventionerna om mänskliga rättigheter, Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, som är en integrerad del av EU-fördragen, och den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget får inga konsekvenser för EU:s budget.

5. ÖVRIGA INSLAG

- **Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering**

Enligt förslaget ska medlemsstaterna införliva ändringarna av direktivet om återhämtning och resolution av banker i sin nationella lagstiftning inom sex månader från det att ändringsdirektivet har trätt i kraft. Ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen bör bli tillämpliga samtidigt.

De ändringar som införs i artikel 45i.4 bör stärka rapporteringen till resolutionsmyndigheterna från avvecklingsenheter vars MREL-krav överstiger det belopp som krävs för förlustabsorbering, och kommer därmed att fortsätta att vara föremål för ett beslut om MREL-krav, som omfattar beloppet och sammansättningen av deras MREL-kapacitet.

6. INGÅENDE REDOGÖRELSE FÖR DE SPECIFIKA BESTÄMMELSERNA I FÖRSLAGET

Minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder för avvecklingsenheter

En ny definition läggs till i artikel 2.1.83aa i direktivet om återhämtning och resolution av banker och i artikel 3.1.24aa i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, som anger att "avvecklingsenheter" avser enheter vars resolutionsplan föreskriver respektive avveckling på ett ordnat sätt i enlighet med tillämplig nationell rätt vid fallissemang.

För att minska regelbördan och samtidigt bevara resolutionsmyndigheternas möjlighet att fastställa MREL-kravet för avvecklingsenheter i vissa undantagsfall ersätts andra och tredje styckena i artikel 45c.2 med en ny punkt 2a, som fastställer den nya allmänna regeln att resolutionsmyndigheter inte bör fastställa MREL-krav för avvecklingsenheter. Liknande ändringar införs i artikel 12d i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, genom strykning av andra och tredje stycket i punkt 2 och införande av en ny punkt 2a.

Resolutionsmyndighetens möjlighet att fastställa ett MREL-krav, dvs. att fastställa ett krav som överstiger förlustabsorberingsbeloppet, bibehålls om det är nödvändigt för att skydda den finansiella stabiliteten eller begränsa potentiell spridning till det finansiella systemet, vilket är de befintliga kriterierna i den gällande lagstiftningen.

Om resolutionsmyndigheten anser att en enhet som ingår i en resolutionsgrupp kan betraktas som en avvecklingsenhet bör den konsolidering som genomförts med avseende på det externa MREL-kravet som är tillämpligt på resolutionsenheten överst i resolutionsgruppen, såsom hittills har varit praxis, omfatta avvecklingsenheten.

Tillämpning av förhandstillståndssystemet på avvecklingsenheter

Enheter som är öronmärkta för avveckling omfattas för närvarande av det system med förhandstillstånd som fastställs i artikel 78a i kapitalkravsförordningen, genom korshänvisningarna i artiklarna 45b.1 och 45f.2 i direktivet om återhämtning och resolution av banker och artiklarna 12c.1 och 12g.1 i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen till de gemensamma kvalificeringskriterier som definieras i artikel 72a–72c i kapitalkravsförordningen. De förfarandemässiga skyldigheter som införs genom denna bestämmelse är dock oproportionerliga för de flesta avvecklingsenheter, eftersom dessa enheter inte förväntas ha en förlusttäckningskapacitet som överstiger deras kapitalbaskrav. I

detta fall finns det ingen mening med reglerna om förhandstillstånd som ger resolutionsmyndigheterna befogenhet att övervaka åtgärder som leder till en minskning av stocken av kvalificerade skulder. Dessutom finns det redan ett separat system med förhandstillstånd för förtida inlösen av kapitalbasinstrument (artikel 78 i kapitalkravsförordningen) som kommer att fortsätta att gälla för alla institut.

För att minska regelbördan för avvecklingsenheter som måste ansöka om förhandstillstånd för att minska kvalificerade skuldinstrument, och för de myndigheter som behöver bedöma sådana ansökningar, föreskrivs uttryckligen i artikel 45c.2a i direktivet om återhämtning och resolution av banker och artikel 12d.2a i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen att systemet med förhandstillstånd enligt artiklarna 77.2 och 78a i kapitalkravsförordningen inte bör tillämpas på avvecklingsenheter för vilka resolutionsmyndigheten inte har fastställt ett MREL-krav. Detta skulle ändå vara den naturliga följderna av att besluten om MREL-krav för dessa avvecklingsenheter tas bort, eftersom avsaknaden av ett beslut om MREL-krav innebär att de inte längre har kvalificerade skulder i sin balansräkning, eftersom de inte längre omfattas av ett sådant krav.

För avvecklingsenheter för vilka ett beslut om MREL-krav som överstiger förlustabsorberingsbeloppet har antagits av resolutionsmyndigheten kommer artiklarna 77.2 och 78a i kapitalkravsförordningen att fortsätta att gälla.

Avvecklingsenheter som en del av kedjestrukturen

I den analys som genomfördes inom ramen för översynsmandatet i artikel 129 i direktivet om återhämtning och resolution av banker drogs slutsatsen att det är lämpligt att undanta avvecklingsenheter från kedjestrukturen, närmare bestämt att inte längre kräva att kapitalbasinstrument och andra skulder som emitterats av avvecklingsenheter utan ett beslut om MREL-krav och som innehas av en förmedlande enhet ska dras av av den senare. Detta skulle gälla om resolutionsmyndigheten i samband med resolutionsplanering har ansett att en enhet som ingår i en resolutionsgrupp kan betraktas som en avvecklingsenhet.

I ett sådant scenario är avvecklingsenheten inte längre skyldig att uppfylla MREL-kravet, och det finns därför ingen indirekt teckning av resurser som är kvalificerade för interna MREL-krav genom den kedja som utgörs av resolutionsenheten, den förmedlande enheten och avvecklingsenheten. I händelse av fallissemang förutser resolutionsstrategin inte att avvecklingsenheten skulle stödjas av resolutionsenheten, vilket innebär att överföring uppåt av förluster från avvecklingsenheten till resolutionsenheten via den förmedlande enheten inte skulle förväntas och inte heller överföring nedåt av kapital i motsatt riktning.

Därför föreskriver den nya artikel 45c.2a i direktivet om återhämtning och resolution av banker och artikel 12d.2a i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen uttryckligen att innehav av kapitalbasinstrument eller skulder som emitterats av avvecklingsenheter som inte längre skulle omfattas av ett beslut om MREL-krav inte bör dras av av det förmedlande moderföretaget enligt reglerna för avdrag i kedjestrukturer. Följaktligen kommer förmedlande enheter som innehar kapitalbasinstrument och skulder som emitterats av avvecklingsenheter att behöva tillämpa riskvikter på dessa exponeringar och inkludera dem i sitt totala exponeringsmått. Eftersom dessa exponeringar kommer att beaktas vid beräkningen av det totala riskvägda exponeringsbeloppet och det totala exponeringsmålet för den förmedlande enheten säkerställer detta att den förmedlande enheten kommer att vara skyldig att inneha ett visst belopp för interna MREL-krav som återspeglar dessa exponeringar mot avvecklingsenheterna.

Avvecklingsenheter för vilka resolutionsmyndigheterna utövar sin rätt att fastställa MREL-kravet till ett belopp som överstiger kapitalbaskraven skulle dock fortfarande omfattas av reglerna för avdrag i kedjestrukturer.

Rapporteringskrav för avvecklingsenheter

Enligt nuvarande artikel 45i.4 är avvecklingsenheter inte skyldiga att rapportera sitt MREL-krav till resolutionsmyndigheten eller offentliggöra det, oberoende av hur deras MREL-krav är kalibrerat.

Detta innebär ett problem för resolutionsmyndigheterna i fall där de måste bedöma om en ändring av strategin kan anses lämplig eller om MREL-kravet bör höjas till en nivå som överstiger förlustabsorberingsbeloppet. För att lösa detta problem ber resolutionsmyndigheterna för närvarande sådana banker om förenklad rapportering, som är mindre komplex och detaljerad än vad som krävs enligt kommissionens genomförandeförordning (EU) 2021/763¹³ enligt artikel 45i i direktivet om återhämtning och resolution av banker.

Därför ändras artikel 45i för att införa ett obligatoriskt rapporteringssystem i lagtexten för avvecklingsenheter för vilka ett beslut om MREL-krav har antagits (dvs. när MREL-kravet överstiger förlustabsorberingsbeloppet).

För avvecklingsenheter där inget MREL-krav har fastställts bibehålls status quo och det finns inga särskilda rapporterings- eller upplysningskrav för MREL-kravet. Eftersom rapporteringen för resolutionsplaneringsändamål förblir oförändrad och därmed även fortsättningsvis kommer att vara tillämplig på alla avvecklingsenheter, kommer resolutionsmyndigheterna fortfarande att kunna inhämta relevant information, t.ex. för att besluta om ändring av den planerade strategin för den berörda enheten eller respektive kalibrering av MREL-kravet.

Konsoliderade interna MREL-krav

I den analys som kommissionen gjort i enlighet med den översynsklausul som infördes genom förordning (EU) 2022/2036 dras slutsatsen att det är lämpligt att tillåta att vissa förmedlande enheter, som ingår i antingen strukturer med holdingbolag eller strukturer med rörelsedrivande företag, uppfyller det interna MREL-kravet på gruppnivå.

Utöver förbättrad proportionalitet i reglerna för avdrag i kedjestrukturer och minimering av eventuella ojämlika villkor mellan olika typer av bankgruppstrukturer, anses en utvidgning av möjligheten att uppfylla interna MREL-krav på gruppnivå också vara användbar av följande skäl:

- Det underlättar kalibreringen av interna MREL-krav för de dotterföretag som inte är resolutionsenheter vars ytterligare kapitalbaskrav (artikel 104a i kapitalkravsdirektivet) och kombinerade buffertkrav (artikel 128.6 i kapitalkravsdirektivet) endast fastställs på gruppnivå.
- Det förtydligar tillämpningen av befogenheten att förbjuda vissa utdelningar över det högsta utdelningsbara beloppet med avseende på MREL-kravet (Högsta utbetalningsbara belopp – artikel 16a i direktivet om återhämtning och resolution av banker och 10a i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen) med

¹³ Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2021/763 av den 23 april 2021 om tekniska standarder för genomförande för tillämpningen av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 och Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU vad gäller tillsynsrapportering och offentliggörande avseende minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder (EUT L 168, 12.5.2021, s. 1).

avseende på de dotterföretag vars kombinerade buffert har fastställts på konsoliderad nivå.

- Det säkerställer att dotterföretaget har tillräcklig intern förutbestämd kapacitet så att det vid fallissemang kan absorbera sina förluster och återigen uppfylla sina konsoliderade kapitalbaskrav.

Artikel 45f.1 i direktivet om återhämtning och resolution av banker och artikel 12g.1 i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen ändras därför för att ge resolutionsmyndigheten befogenhet att fastställa interna MREL-krav på gruppnivå till ett dotterföretag till en resolutionsenhet. Denna möjlighet är tillgänglig oavsett vilken typ av bankgruppstruktur som den förmedlande enheten tillhör.

Denna möjlighet omfattas av tre viktiga skyddsåtgärder. För det första, för strukturer med holdingbolag, bör den förmedlande enheten vara det enda direkta dotterföretaget eller den enda direkta dotterenheten som omfattas av direktivet om återhämtning och resolution av banker eller förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, beroende på vad som är tillämpligt, till en resolutionsenhet som är ett finansiellt moderholdingföretag inom unionen eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom unionen. Detta säkerställer att möjligheten endast är tillgänglig för de strukturer med holdingbolag vars förmedlande enhet centraliserar exponeringar inom gruppen. Alternativt, för andra typer av bankgruppstrukturer, måste kravet på ytterligare kapitalbas och det kombinerade buffertkrav som är tillämpligt på det dotterföretag som inte är en resolutionsenhet ha fastställts av den behöriga myndigheten på samma konsolideringsgrund. För det andra måste resolutionsenheten och den förmedlande enheten vara etablerade i samma medlemsstat och ingå i samma resolutionsgrupp. För det tredje måste resolutionsmyndigheten ha bedömt att uppfyllande av det interna MREL-kravet på gruppnivå inte på ett betydande sätt påverkar möjligheten till resolution för den resolutionsgrupp som dotterföretaget tillhör eller tillämpningen av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheterna på det dotterföretaget eller på andra enheter i samma resolutionsgrupp. Det senare villkoret skulle till exempel göra det möjligt för resolutionsmyndigheten att inte fastställa interna MREL-krav på gruppnivå i de situationer där de individuella krav som är tillämpliga på dotterföretaget skulle vara högre.

Fastställande av interna MREL-krav på gruppnivå innebär att resolutionsmyndigheten inte kan fastställa interna MREL-krav på individuell basis för samma enhet. Detta är förenligt med de ändringar som införts i MREL-ramen genom det andra direktivet om återhämtning och resolution av banker och den andra förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, som inte längre gör det möjligt att fastställa MREL-kravet på flera grunder för samma enhet. Detta bör inte betraktas som ett undantag som gynnar den berörda enheten, eftersom uppfyllande av MREL-kravet även fortsättningsvis kommer att krävas, om än på en annan grund.

Det är viktigt att notera att den möjlighet som nu införs i artikel 45f.1 i direktivet om återhämtning och resolution av banker och artikel 12g.1 i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen inte innebär att den berörda enhetens dotterföretag beviljas undantag från det interna MREL-kravet. Undantag från det interna MREL-kravet bör endast vara möjliga om de nuvarande villkoren i artikel 45f.3 eller 45f.4 i direktivet om återhämtning och resolution av banker och artikel 12h i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen är uppfyllda.

När det gäller de instrument som får användas av ett dotterföretag som inte är en resolutionsenhet för att uppfylla det konsoliderade interna MREL-kravet gäller de allmänna reglerna om uppfyllande av konsoliderade krav och kvalificeringskriterierna i artikel 45f i direktivet om återhämtning och resolution av banker och artikel 12g i förordningen om den

gemensamma resolutionsmekanismen. Dessutom införs en ny punkt 2a i artikel 45f i direktivet om återhämtning och resolution av banker och i artikel 12g i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen för att klargöra att om de dotterföretag som omfattas av konsolideringen av en enhet som är skyldig att uppfylla det konsoliderade interna MREL-kravet har emitterat kvalificerade skulder till andra enheter i samma resolutionsgrupp men utanför den konsolideringen, eller till en befintlig aktieägare som inte tillhör samma resolutionsgrupp, ska dessa skulder inkluderas i beloppet för den förmedlande enhetens kapitalbas och kvalificerade skulder, upp till vissa gränser. På så sätt blir det möjligt för direkta emissioner av resurser som är kvalificerade för interna MREL-krav mellan det yttersta dotterföretaget och resolutionsenheten att räknas med i uppfyllandet av det konsoliderade interna MREL-kravet för den förmedlande enheten. Denna nya regel leder till samstämmighet med beräkningen av kapitalbasen på gruppnivå och liknar den regel som föreskrivs i artikel 45b.3 i direktivet om återhämtning och resolution av banker och 12c.3 i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen som är tillämplig på resolutionsenheters externa MREL-krav. På samma sätt säkerställer de begränsningar som föreskrivs i dessa ändringar att överskottskapaciteten hos dotterföretagen till dessa förmedlande enheter inte kan användas för att uppfylla respektive konsoliderade interna MREL-krav.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om ändring av direktiv 2014/59/EU och förordning (EU) nr 806/2014 vad gäller vissa aspekter av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,
med beaktande av Europeiska kommissionens förslag, och
efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,
med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande¹⁴,
med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande¹⁵,
i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och
av följande skäl:

- (1) Genom Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/879¹⁶ och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/877¹⁷ ändrades det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder (*MREL-kravet*) som anges i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU och i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014¹⁸, som är tillämpligt på kreditinstitut och värdepappersföretag (*institut*) som är etablerade i unionen samt på alla andra enheter som omfattas av direktiv 2014/59/EU¹⁹ eller förordning (EU) nr 806/2014 (*enheter*). Dessa ändringar föreskrev att det interna MREL-kravet, dvs. det MREL-krav som är

¹⁴ EUT C , , s. .

¹⁵ EUT C , , s. .

¹⁶ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/879 av den 20 maj 2019 om ändring av direktiv 2014/59/EU vad gäller kreditinstituts och värdepappersföretags förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet och om direktiv 98/26/EG (EUT L 150, 7.6.2019, s. 296).

¹⁷ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/877 av den 20 maj 2019 om ändring av förordning (EU) nr 806/2014 vad gäller kreditinstituts och värdepappersföretags förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet (EUT L 150, 7.6.2019, s. 226).

¹⁸ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

¹⁹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 30.7.2014, s. 1).

tillämpligt på institut och enheter som är dotterföretag till resolutionsenheter men som själva inte är resolutionsenheter, får uppfyllas av dessa enheter med hjälp av instrument som emitterats till och köpts av resolutionsenheten, antingen direkt eller indirekt genom andra enheter i samma resolutionsgrupp.

- (2) Unionens MREL-ram ändrades ytterligare genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2022/2036²⁰, genom vilken särskilda avdragsregler infördes när det gäller indirekt teckning av instrument som är kvalificerade för att uppfylla det interna MREL-kravet. Genom den förordningen infördes i direktiv 2014/59/EU ett krav på att kommissionen ska se över effekterna av den indirekta teckningen av instrument som är kvalificerade för att uppfylla MREL-kravet på lika villkor mellan olika typer av bankgruppstrukturer, inbegripet när bankkoncerner har ett rörelsedrivande företag mellan det holdingbolag som identifierats som en resolutionsenhet och dess dotterföretag. Kommissionen gavs i uppdrag att bedöma huruvida enheter som själva inte är resolutionsenheter bör kunna uppfylla MREL-kravet på gruppnivå. Vidare gavs kommissionen i uppdrag att utvärdera behandlingen, enligt de regler som styr MREL-kravet, av enheter vars resolutionsplan föreskriver att dessa enheter ska avvecklas enligt normala insolvensförfaranden (*avvecklingsenheter*). Slutligen gavs kommissionen i uppdrag att utvärdera lämpligheten i att begränsa det avdragsbelopp som krävs enligt artikel 72e.5 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013²¹.
- (3) Kommissionens översyn visade att det skulle vara lämpligt och stå i proportion till de mål som eftersträvas med de interna MREL-reglerna att göra det möjligt för resolutionsmyndigheter att fastställa det interna MREL-kravet på gruppnivå för ytterligare typer av enheter än vad som följer av tillämpningen av direktiv 2014/59/EU och förordning (EU) nr 806/2014, där en sådan vidare räckvidd omfattar institut och enheter som inte själva är resolutionsenheter, men som är dotterföretag till resolutionsenheter och själva kontrollerar dotterföretag som omfattas av MREL-kravet (*förmedlande enheter*). Detta skulle särskilt vara fallet för de bankgrupper med ett holdingbolag i toppen. I sådana fall centraliserar de förmedlande enheterna naturligt exponeringar inom gruppen och kanaliserar de resurser som är kvalificerade för interna MREL-krav och som är förutbestämda av resolutionsenheten. På grund av denna struktur skulle sådana förmedlande enheter påverkas oproportionerligt av avdragsreglerna. Kommissionen drog också slutsatsen att MREL-ramen skulle vara mer proportionerlig om avvecklingsenheters emissioner togs bort från de exponeringar som en förmedlande enhet är skyldig att dra av i enlighet med avdragsmekanismen för indirekt teckning av resurser som är kvalificerade för interna MREL-krav. En avvecklingsenhet behöver inte stödjas av resolutionsenheten i händelse av fallissemang, och därför behöver eventuella mekanismer för förlust- och kapitalöverföring inom resolutionsgrupper inte skyddas, vilket var syftet med de avdragsregler som infördes genom förordning (EU) 2022/2036. De återstående enheterna i resolutionsgruppen kommer däremot att behöva stödjas av

²⁰ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2022/2036 av den 19 oktober 2022 om ändring av förordning (EU) nr 575/2013 och direktiv 2014/59/EU vad gäller tillsynsbehandlingen av globala systemviktiga institut med en resolutionsstrategi med flera ingångspunkter och metoder för den indirekta teckningen av instrument som är kvalificerade för att uppfylla minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder (EUT L 275, 25.10.2022, s. 1).

²¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

resolutionsenheten i händelse av kris eller fallissemang. De nödvändiga MREL-resurserna bör därför finnas på alla nivåer i resolutionsgruppen och deras tillgänglighet för förlustabsorbering och rekapitalisering bör säkerställas genom avdragsmekanismen. I sin översyn kom kommissionen därför fram till att förmedlande enheter bör fortsätta att dra av hela beloppet av sina innehav av resurser som är kvalificerade för interna MREL-krav som emitterats av andra enheter i samma resolutionsgrupp som inte är avvecklingsenheter.

- (4) Enligt artikel 45f i direktiv 2014/59/EU och artikel 12g i förordning (EU) nr 806/2014 ska institut och enheter uppfylla det interna MREL-kravet på individuell nivå. Efterlevnad på gruppnivå är endast tillåten i två specifika fall: för moderföretag inom unionen som inte är resolutionsenheter och som är dotterföretag till enheter i tredjeland, och för moderföretag till institut eller enheter som undantas från det interna MREL-kravet. Enligt artikel 72e.5 i förordning (EU) nr 575/2013 är en förmedlande enhet som uppfyller sitt MREL-krav på gruppnivå inte skyldig att dra av innehav av resurser som är kvalificerade för interna MREL-krav i andra enheter som tillhör samma resolutionsgrupp och som ingår i konsolideringens räckvidd, eftersom efterlevnad av det interna MREL-kravet på gruppnivå uppnår en liknande effekt. Kommissionens översyn har visat att förmedlande enheter i bankgrupper med ett holdingbolag i toppen också bör kunna uppfylla det interna MREL-kravet på gruppnivå. Dessutom visade översynen att om den förmedlande enheten omfattas av kapitalbaskrav eller ett kombinerat buffertkrav på gruppnivå, skulle efterlevnad av det interna MREL-kravet på individuell nivå kunna skapa en risk för att de resurser som är kvalificerade för interna MREL-krav och som är förutbestämda på nivån för den förmedlande enheten inte är tillräckliga för att åter uppfylla det tillämpliga kapitalbaskravet efter nedskrivning och konvertering av dessa resurser som är kvalificerade för interna MREL-krav. Dessutom skulle ett centralt underlag för beräkningen av MREL-kravet för det berörda institutet eller den berörda enheten saknas om kravet på ytterligare kapitalbas eller det kombinerade buffertkravet har fastställts på en annan konsolideringsnivå, vilket gör det svårt att beräkna kravet. Resolutionsmyndigheternas befogenhet att, i enlighet med artikel 16a i direktiv 2014/59/EU och artikel 10a i förordning (EU) nr 806/2014, förbjuda vissa utdelningar som överstiger det högsta utdelningsbara beloppet med avseende på MREL-kravet avseende det enskilda dotterföretaget blir också svår att verkställa om det centrala måttet, det kombinerade buffertkravet, inte fastställs på samma grunder som det interna MREL-kravet. Av dessa skäl bör möjligheten att uppfylla det interna MREL-kravet på gruppnivå också vara tillgänglig för andra typer av bankgruppstrukturer, när den förmedlande enheten omfattas av kapitalbaskrav eller ett kombinerat buffertkrav på gruppnivå.
- (5) För att säkerställa att möjligheten att uppfylla MREL-kravet på gruppnivå endast är tillgänglig i de relevanta fall som identifierats i kommissionens översyn och inte leder till en brist på resurser som är kvalificerade för interna MREL-krav i hela resolutionsgruppen, bör resolutionsmyndigheten ha befogenhet att göra en skönsmässig bedömning för att fastställa det interna MREL-kravet på gruppnivå för förmedlande enheter med förbehåll för vissa villkor. Den förmedlande enheten bör vara det enda direkta dotterföretaget, det vill säga ett institut eller en enhet, till en resolutionsenhet som är ett finansiellt moderholdingföretag inom unionen eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom unionen, som är etablerat i samma medlemsstat och ingår i samma resolutionsgrupp. Alternativt bör den berörda förmedlande enheten uppfylla kravet på ytterligare kapitalbas eller det kombinerade buffertkravet på grundval av sin konsoliderade situation. I båda fallen bör dock

uppfyllandet av det interna MREL-kravet på gruppnivå, vid resolutionsmyndighetens bedömning, inte på ett betydande negativt sätt påverka den berörda resolutionsgruppens möjlighet till resolution, eller resolutionsmyndighetens tillämpning av befogenheten att skriva ned eller konvertera tillämpliga kapitalinstrument och kvalificerade skulder för den berörda förmedlande enheten eller för andra enheter i dess resolutionsgrupp.

- (6) Enligt artikel 45f.2 i direktiv 2014/59/EU och artikel 12g.2 i förordning (EU) nr 806/2014 får förmedlande enheter uppfylla det konsoliderade interna MREL-kravet med hjälp av kapitalbas och kvalificerade skulder. För att göra det fullt ut möjligt att uppfylla MREL-kravet på gruppnivå är det nödvändigt att säkerställa att de förmedlande enheternas kvalificerade skulder beräknas på ett sätt som liknar beräkningen av kapitalbasen. Kvalificeringskriterierna för kvalificerade skulder som kan användas för att uppfylla det interna MREL-kravet på gruppnivå bör därför anpassas till de regler för beräkning av konsoliderad kapitalbas som fastställs i förordning (EU) nr 575/2013. För att säkerställa överensstämmelse med de befintliga reglerna för det externa MREL-kravet bör denna anpassning också återspegla de befintliga regler som fastställs i artikel 45b.3 i direktiv 2014/59/EU och artikel 12d.3 i förordning (EU) nr 806/2014 för beräkning av kvalificerade skulder som resolutionsenheter får använda för att uppfylla sina konsoliderade MREL-krav. Det är särskilt nödvändigt att säkerställa att kvalificerade skulder som emitterats av dotterföretagen till den enhet som omfattas av det konsoliderade interna MREL-kravet och som innehas av andra enheter i samma resolutionsgrupp men utanför konsolideringen, inbegripet resolutionsenheten, eller av befintliga aktieägare som inte tillhör samma resolutionsgrupp, räknas in i kapitalbasen och kvalificerade skulder i den enhet som omfattas av det konsoliderade interna MREL-kravet.
- (7) För avvecklingsenheter är MREL-kravet normalt begränsat till det belopp som krävs för förlustabsorbering, vilket motsvarar kapitalbaskraven. I sådana fall medför MREL-kravet inte för avvecklingsenheten något ytterligare krav som är direkt kopplat till resolutionsramen. Detta innebär att en avvecklingsenhet fullt ut kan uppfylla MREL-kravet genom att uppfylla kapitalbaskraven, och att ett särskilt beslut av resolutionsmyndigheten om fastställande av MREL-krav inte på ett meningsfullt sätt bidrar till möjligheten till resolution av avvecklingsenheter. Ett sådant beslut medför många förfarandemässiga skyldigheter för resolutionsmyndigheterna och för avvecklingsenheterna utan motsvarande fördel i form av förbättrad möjlighet till resolution. Därför bör resolutionsmyndigheterna inte fastställa MREL-krav för avvecklingsenheter.
- (8) Om resolutionsmyndigheten anser att en enhet som ingår i en resolutionsgrupp kan betraktas som en avvecklingsenhet bör förmedlande enheter inte vara skyldiga att från sin interna MREL-kapacitet dra av sina innehav av kapitalbas eller andra skulder som skulle uppfylla villkoren för att uppfylla det interna MREL-kravet och som emitterats av avvecklingsenheter. I ett sådant fall är avvecklingsenheten inte längre skyldig att uppfylla MREL-kravet, och det finns därför ingen indirekt teckning av resurser som är kvalificerade för interna MREL-krav genom den kedja som utgörs av resolutionsenheten, den förmedlande enheten och avvecklingsenheten. I händelse av fallissemang förutser resolutionsstrategin inte att avvecklingsenheten skulle stödjas av resolutionsenheten. Detta innebär att överföring uppåt av förluster från avvecklingsenheten till resolutionsenheten, via den förmedlande enheten, inte skulle förväntas och inte heller överföring nedåt av kapital i motsatt riktning. Denna justering av vilka innehav som ska dras av i samband med indirekt teckning av resurser som är

kvalificerade för interna MREL-krav skulle således inte göra ramen mindre sund i försiktighetshänseende.

- (9) Huvudsyftet med det tillståndssystem för minskning av kvalificerade skuldinstrument som fastställs i artiklarna 77.2 och 78a i förordning (EU) nr 575/2013, som också är tillämpligt på institut och enheter som omfattas av MREL-kravet och på de skulder som emitterats för att uppfylla MREL-kravet, är att göra det möjligt för resolutionsmyndigheterna att övervaka åtgärder som leder till en minskning av stocken av kvalificerade skulder och att förbjuda alla åtgärder som skulle innebära en minskning utöver den nivå som resolutionsmyndigheterna anser vara lämplig. Om resolutionsmyndigheten inte har antagit ett beslut om fastställande av MREL-krav för ett institut eller en enhet är detta syfte inte relevant. Dessutom har institut eller enheter som inte är föremål för ett beslut om fastställande av MREL-krav inte kvalificerade skulder i sin balansräkning. Institut eller enheter för vilka inga beslut om fastställande av MREL-krav har antagits bör därför inte vara skyldiga att inhämta förhandstillstånd från resolutionsmyndigheten för att verkställa köp, inlösen, återbetalning eller återköp av skulder som skulle uppfylla kvalificeringskraven för MREL-kravet.
- (10) För vissa avvecklingsenheter är MREL högre än beloppet för kapitalbaskraven, och då bör resolutionsmyndigheterna kunna fastställa MREL-krav. MREL-kravet bör fastställas till ett belopp som överstiger beloppet för förlustabsorbering om resolutionsmyndigheterna anser att ett sådant belopp är nödvändigt för att skydda den finansiella stabiliteten eller hantera risken för spridning till det finansiella systemet. I dessa situationer bör avvecklingsenheten uppfylla MREL-kravet och inte undantas från det system med förhandstillstånd som fastställs i artiklarna 77.2 och 78a i förordning (EU) nr 575/2013. Alla förmedlande enheter som tillhör samma resolutionsgrupp som den berörda avvecklingsenheten bör vara fortsatt skyldiga att från sin interna MREL-kapacitet dra av sina innehav av resurser som är kvalificerade för interna MREL-krav som emitterats av den avvecklingsenheten. Eftersom likvidationsförfaranden äger rum på nivån för den juridiska personen bör dessutom avvecklingsenheter som fortfarande omfattas av MREL-kravet endast uppfylla kravet på individuell nivå. Slutligen är vissa kvalificeringskrav när det gäller vem som äger den berörda skulden inte relevanta, eftersom det inte finns något behov av att säkerställa överföring av förluster och kapital från avvecklingsenheten till en resolutionsenhet, och bör därför inte gälla.
- (11) Enligt artikel 45i i direktiv 2014/59/EU ska institut och enheter regelbundet rapportera till sina behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter beloppen av kvalificerade och nedskrivningsbara skulder och sammansättningen av dessa skulder, samt offentliggöra denna information, tillsammans med nivån på deras MREL-krav. För avvecklingsenheter krävs ingen sådan rapportering eller sådan information. För att säkerställa en transparent tillämpning av MREL-kravet bör dessa rapporterings- och upplysningskrav också gälla för avvecklingsenheter för vilka resolutionsmyndigheten fastställer att MREL-kravet bör vara högre än det belopp som är tillräckligt för att absorbera förluster. I enlighet med proportionalitetsprincipen bör resolutionsmyndigheten säkerställa att dessa skyldigheter inte går utöver vad som är nödvändigt för att övervaka uppfyllandet av MREL-kravet.
- (12) Direktiv 2014/59/EU och förordning (EU) nr 806/2014 bör därför ändras i enlighet med detta.

- (13) För att säkerställa enhetlighet bör de nationella åtgärder som införlivar ändringarna av direktiv 2014/59/EU och ändringarna av förordning (EU) nr 806/2014 tillämpas från och med samma dag.
- (14) Eftersom målen för detta direktiv, nämligen att anpassa behandlingen av avvecklingsenheter inom MREL-ramen och möjligheterna att uppfylla det interna MREL-kravet på gruppnivå, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, genom att ändra regler som redan fastställts på unionsnivå, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Ändringar av direktiv 2014/59/EU

Direktiv 2014/59/EU ska ändras på följande sätt:

- (1) I artikel 2.1 ska följande led införas som led 83aa:
- ”83aa) *avvecklingsenhet*: en i unionen etablerad juridisk person för vilken koncernresolutionsplanen eller, för enheter som inte ingår i en koncern, resolutionsplanen, föreskriver att enheten ska avvecklas under ordnade former i enlighet med tillämplig nationell rätt.”
- (2) Artikel 45c ska ändras på följande sätt:
- (a) I punkt 2 ska andra och tredje styckena utgå.
- (b) Följande punkt ska införas som punkt 2a:
- ”2a. Resolutionsmyndigheterna ska inte fastställa det krav som avses i artikel 45.1 för avvecklingsenheter.
- Genom undantag från första stycket, och om det är nödvändigt för att uppnå målen att skydda den finansiella stabiliteten eller begränsa potentiell spridning till det finansiella systemet, får resolutionsmyndigheterna undantagsvis fastställa det krav som avses i artikel 45.1 för avvecklingsenheter på individuell basis till ett belopp som är tillräckligt för att absorbera förluster i enlighet med punkt 2 a i den här artikeln, ökat till ett belopp som är nödvändigt för att uppnå dessa mål. I sådana fall ska avvecklingsenheterna uppfylla det krav som avses i artikel 45.1 genom att använda något eller flera av följande:
- (a) Kapitalbas.
- (b) Skulder som uppfyller de kvalificeringskriterier som avses i artikel 72a i förordning (EU) nr 575/2013, med undantag för artikel 72b.2 b och d i den förordningen.
- (c) Skulder som avses i artikel 45b.2.
- Artiklarna 77.2 och 78a i förordning (EU) nr 575/2013 ska inte tillämpas på avvecklingsenheter för vilka resolutionsmyndigheten inte har fastställt det krav som avses i artikel 45.1 i detta direktiv.

Innehav av kapitalbasinstrument eller skulder som emitterats av dotterföretag som är avvecklingsenheter för vilka resolutionsmyndigheten inte har fastställt det krav som avses i artikel 45.1 ska inte dras av i enlighet med artikel 72e.5 i förordning (EU) nr 575/2013.”

(3) Artikel 45f ska ändras på följande sätt:

(a) I punkt 1 ska följande stycke läggas till som fjärde stycke:

”Genom undantag från första och andra styckena får resolutionsmyndigheterna besluta att fastställa det krav som anges i artikel 45c på konsoliderad basis för ett dotterföretag som avses i denna punkt om samtliga följande villkor är uppfyllda:

(a) Dotterföretaget uppfyller ett av följande villkor:

i) Dotterföretaget innehas direkt av resolutionsenheten och

- resolutionsenheten är ett finansiellt moderholdingföretag inom unionen eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom unionen,
- både dotterföretaget och resolutionsenheten är etablerade i samma medlemsstat och ingår i samma resolutionsgrupp,
- resolutionsenheten innehar inte direkt några andra dotterinstitut eller dotterenheter som avses i artikel 1.1 b, c eller d än det berörda dotterföretaget.

ii) Dotterföretaget omfattas av det krav som avses i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU eller det kombinerade buffertkravet på konsoliderad basis.

(b) Efterlevnad av kravet i artikel 45c på konsoliderad basis har inte någon betydande negativ påverkan på resolutionsgruppens möjlighet till resolution, eller nedskrivningen eller konverteringen i enlighet med artikel 59 av tillämpliga kapitalinstrument och kvalificerade skulder i det berörda dotterföretaget eller andra enheter i resolutionsgruppen.”

(b) Följande punkt ska införas som punkt 2a:

”2a. Om en enhet som avses i punkt 1 uppfyller det krav som avses i artikel 45.1 på konsoliderad basis ska beloppet för den enhetens kapitalbas och kvalificerade skulder innefatta följande skulder som emitterats i enlighet med punkt 2 a i den här artikeln av ett dotterföretag som är etablerat i unionen och som ingår i konsolideringen för den enheten:

(a) Skulder som emitterats till och förvärvats av resolutionsenheten, antingen direkt eller indirekt genom andra enheter i samma resolutionsgrupp som inte ingår i konsolideringen för den enhet som uppfyller det krav som avses i artikel 45.1 på konsoliderad basis.

(b) Skulder som emitterats till en befintlig aktieägare som inte ingår i samma resolutionsgrupp.

De skulder som avses i första stycket a och b ska inte överstiga det belopp som fastställs genom att från beloppet för det krav som avses i artikel 45.1, som är tillämpligt på dotterföretaget som ingår i konsolideringen, dra av summan av samtliga följande:

- (a) Skulder som emitterats till och förvärvats av den enhet som uppfyller det krav som avses i artikel 45.1 på konsoliderad basis, antingen direkt eller indirekt genom andra enheter i samma resolutionsgrupp som ingår i konsolideringen för den enheten.
 - (b) Beloppet av kapitalbas som emitterats i enlighet med punkt 2 b i den här artikeln.”
- (4) I artikel 45i ska punkt 4 ersättas med följande:
- ”4. Punkterna 1 och 3 ska inte tillämpas på avvecklingsenheter såvida inte resolutionsmyndigheten har fastställt det krav som avses i artikel 45.1 för en sådan enhet i enlighet med artikel 45c.2a andra stycket. I så fall ska resolutionsmyndigheten fastställa innehåll och intervall för de skyldigheter avseende rapportering och offentliggörande som avses i punkterna 5 och 6 i denna artikel för den enheten. Resolutionsmyndigheten ska underrätta den berörda avvecklingsenheten om dessa skyldigheter avseende rapportering och offentliggörande. Dessa skyldigheter avseende rapportering och offentliggörande ska inte gå utöver vad som är nödvändigt för att övervaka efterlevnaden av det krav som fastställts i enlighet med artikel 45c.2a andra stycket.”

Artikel 2

Ändringar av förordning (EU) nr 806/2014

Förordning (EU) nr 806/2014 ska ändras på följande sätt:

- (5) I artikel 3.1 ska följande led införas som led 24aa:
- ”24aa) *avvecklingsenhet*: en i en deltagande medlemsstat etablerad juridisk person för vilken koncernresolutionsplanen eller, för enheter som inte ingår i en koncern, resolutionsplanen, föreskriver att enheten ska avvecklas under ordnade former i enlighet med tillämplig nationell rätt.”
- (6) Artikel 12d ska ändras på följande sätt:
- (a) I punkt 2 ska andra och tredje styckena utgå.
 - (b) Följande punkt ska införas som punkt 2a:

”2a. Nämnden ska inte fastställa det krav som avses i artikel 12a.1 för avvecklingsenheter.

Genom undantag från första stycket, och om det är nödvändigt för att uppnå målen att skydda den finansiella stabiliteten eller begränsa potentiell spridning till det finansiella systemet, får nämnden undantagsvis fastställa det krav som avses i artikel 12a.1 för avvecklingsenheter på individuell basis till ett belopp som är tillräckligt för att absorbera förluster i enlighet med punkt 2 a i den här artikeln, ökat till ett belopp som är nödvändigt för att uppnå dessa mål. I sådana fall ska avvecklingsenheterna uppfylla det krav som avses i artikel 12a.1 genom att använda något eller flera av följande:

 - (a) Kapitalbas.
 - (b) Skulder som uppfyller de kvalificeringskriterier som avses i artikel 72a i förordning (EU) nr 575/2013, med undantag för artikel 72b.2 b och d i den förordningen.

(c) Skulder som avses i artikel 12c.2.

Artiklarna 77.2 och 78a i förordning (EU) nr 575/2013 ska inte tillämpas på avvecklingsenheter för vilka resolutionsmyndigheten inte har fastställt det krav som avses i artikel 12a.1 i denna förordning.

Innehav av kapitalbasinstrument eller skulder som emitterats av dotterföretag som är avvecklingsenheter för vilka resolutionsmyndigheten inte har fastställt det krav som avses i artikel 12a.1 ska inte dras av i enlighet med artikel 72e.5 i förordning (EU) nr 575/2013.”

(7) Artikel 12g ska ändras på följande sätt:

(a) I punkt 1 ska följande stycke läggas till som fjärde stycke:

”Genom undantag från första och andra styckena får nämnden besluta att fastställa det krav som anges i artikel 12d på konsoliderad basis för ett dotterföretag som avses i denna punkt om samtliga följande villkor är uppfyllda:

(a) Dotterföretaget uppfyller ett av följande villkor:

i) Dotterföretaget innehas direkt av resolutionsenheten och

- resolutionsenheten är ett finansiellt moderholdingföretag inom unionen eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom unionen,
- både dotterföretaget och resolutionsenheten är etablerade i samma deltagande medlemsstat och ingår i samma resolutionsgrupp,
- resolutionsenheten innehar inte direkt några andra dotterföretag som avses i artikel 2 än det berörda dotterföretaget.

ii) Dotterföretaget omfattas av det krav som avses i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU eller det kombinerade buffertkravet på konsoliderad basis.

(b) Efterlevnad av kravet i artikel 12d på konsoliderad basis har inte någon betydande negativ påverkan på resolutionsgruppens möjlighet till resolution, eller nedskrivningen eller konverteringen, i enlighet med artikel 21, av tillämpliga kapitalinstrument och kvalificerade skulder i det berörda institutet eller dotterföretaget eller andra enheter i resolutionsgruppen.”

(b) Följande punkt ska införas som punkt 2a:

”2a. Om en enhet som avses i punkt 1 uppfyller det krav som avses i artikel 12a.1 på konsoliderad basis ska beloppet för den enhetens kapitalbas och kvalificerade skulder innefatta följande skulder som emitterats i enlighet med punkt 2 a i den här artikeln av ett dotterföretag som är etablerat i unionen och som ingår i konsolideringen för den enheten:

(a) Skulder som emitterats till och förvärvats av resolutionsenheten, antingen direkt eller indirekt genom andra enheter i samma resolutionsgrupp som inte ingår i konsolideringen för den enhet som uppfyller det krav som avses i artikel 12a.1 på konsoliderad basis.

- (b) Skulder som emitterats till en befintlig aktieägare som inte ingår i samma resolutionsgrupp.

De skulder som avses i första stycket a och b ska inte överstiga det belopp som fastställs genom att från beloppet för det krav som avses i artikel 45.1, som är tillämpligt på dotterföretaget som ingår i konsolideringen, dra av summan av samtliga följande:

- (a) Skulder som emitterats till och förvärvats av den enhet som uppfyller det krav som avses i artikel 12a.1 på konsoliderad basis, antingen direkt eller indirekt genom andra enheter i samma resolutionsgrupp som ingår i konsolideringen för den enheten.
- (b) Beloppet av kapitalbas som emitterats i enlighet med punkt 2 b i den här artikeln.”

Artikel 3

Införlivande

Medlemsstaterna ska senast den... [Publikationsbyrån: infoga det datum som infaller 6 månader efter detta ändringsdirektivs ikraftträdande] anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artikel 1. De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.

Medlemsstaterna ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den... [Publikationsbyrån: infoga det datum som infaller dagen efter detta ändringsdirektivs införlivande].

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av artikel 1.

Artikel 4

Ikraftträdande och tillämpning

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 2 ska tillämpas från och med den... [Publikationsbyrån: infoga det datum som infaller dagen efter detta ändringsdirektivs införlivande].

Artikel 2 är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Artikel 5

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Strasbourg den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande